

Deti naše očkované... alebo aj nie?

Začiatkom novembra si každý rok intenzívnejšie pripomínáme našich blízkych, ktorí už nie sú medzi nami. Každý z nás má svojich na tých tichých miestach, ktoré sú súčasťou každého mesta, mestečka alebo dedinky, a presúvame sa hore-dole po celom Slovensku, aby sme sa s nimi aspoň symbolicky stretli a priniesli im kvety a svetielko.

Od detstva som chodila s mojou mamou na hroby našich milých, ktorí sa dožili požehnaných rokov, a prirodzene sa ich život skončil. Niektorých som si nepamätala, niektorých už áno. Koniec ich životnej púte som ako dieťa prijímala ako súčasť diania okolo seba. V malom meste na Záhorí som obzerala hroby neznámych ľudí, čítala som si ich mená a počítala som, koľko mali rokov, keď zomreli, čím boli a kto s kým v hrobe leží, pozerala som sa na ich fotografie na hroboch a predstavovala som si, akí asi boli, keď žili. Veľmi ma ale fascinovali hroby detí, ktoré sú vo zvláštnom „detskom sektore“ – malé hrobčeky s krížikmi alebo pomníčkami, s fotografiami detí predškolského veku a zdrobneninami ich mien, s nápismi ľúbiacich sa rodičov.

Vo vlastnej rodine a medzi priateľmi mojich rodičov som sa so smrťou dieťaťa nestretla. Boli sme zdraví a naši kamaráti tiež, a preto som nechápala, ako môže zomrieť malé dieťa. Mama mi odpovedala na moje zvedavé otázky tak, aby som pochopila, že nie všetky deti vyzdravejú z angín, chrípok, zápalov uší, osýpok a mumpsu, ako moji bratia a ja, a že niektoré to proste nevybojujú a zomrú. Bolo mi z toho vždy veľmi ťažko, ale každoročne sa táto chvíľa opakovala, pretože ma tie detské hroby nevýslovne priťahovali – predstavovali niečo záhadné, veľmi smutné a neriešiteľné. Zdôverila som sa s tým raz mojej omame, ktorá sa narodila v roku 1899. Poznala som jej sestru a brata, ale raz mi prezradila, že mala ešte troch bratov, o ktorých nikdy nehovorila. Keď mala 8 rokov, zomreli vo veku od 2 do 6 rokov počas jedného týždňa na záškrt! Popisovala mi priebeh ich ochorenia a smrť udusením a ja som mala tisíc otázok: Ako to bolo možné? Prečo nešli k lekárovi, do nemocnice? Ako sa také niečo mohlo stať? A čo jej rodičia? Ako je možné, že to vôbec uniesli? Omama mi so stoickým pokojom a vyrovnanosťou starého človeka povedala: nič sa nedalo robiť, keď sa nakazili – prežilo to len málo detí.

Dnes som detská lekárka s 25-ročnou praxou na detskej ambulancii a počúvam názory rodičov na očkovanie proti infekčným chorobám. Informácie si zbierajú od známych, od mamičiek v parku, v detských centrách, z časopisov, z internetu a snažia sa mi vysvetliť, prečo nechcú dať očkovať svoje malé deti. Stalo sa to vážnou témou na diskusiu dokonca už aj v slovenskom parlamente.

Antiočkovacia kampaň nadobudla také rozmery, že odborná verejnosť by už nemala mlčať a dúfať, že sa jedná len o ojedinelé prípady. Je to omnoho vážnejšie. Je zarážajúce, že sa dostávam do diskusie na túto tému s rodičmi vysokoškolsky vzdelanými, u ktorých by som predpokladala, že majú v úcte hodnotu vzdelania v akomkoľvek odbore. Prekvapuje ma, ako podliehajú informáciám od subjektov, ktoré nenesú žiadnu zodpovednosť za rozširovanie svojich informácií, ako podceňujú názor odborníka, ktorý vyštudoval ťažké štúdium a je povinný spraviť odbornú skúšku z odboru po niekoľkých rokoch praxe, je povinný sústavne sa vzdelávať a pracuje stále s jednou nohou v kriminály. Strach o zdravie ich dieťaťa po aplikácii očkovacej látky im zahmlieva logické myslenie, ktoré sú schopní používať v iných prípadoch veľmi dobre.

Naša legislatíva je v tomto k detskému lekárovi dosť krutá. Je povinný zahlásit – udať rodičov dieťaťa, ktorí odmietajú očkovanie, pod pokutou 3 319 €, rodičia sú pokutovaní sumou 332 €.

Je ťažké diskutovať s rodičmi podliehajúcimi neodborným informáciám tak, aby aspoň začali zvažovať názor detského lekára na šírenie a liečbu infekčných ochorení, ktorým sa dá predísť očkovaním. Ich argumentácia je na hranici možného – pripadá mi to, ako keby si vynucovali od polície, aby sa nestávali dopravné nehody alebo aby nepadali lietadlá... Naposledy skončil so mnou diskusiu na túto tému mladý otec – odborník na IT technológie, keď som mu už ťufala položila otázku: čo by ste si o mne mysleli, keby som Vás začala poučovať napr. o programovacom jazyku JAWA? Ved' čo už o ňom môžem vedieť ako lekárka tak dobre, že si dovoľím odbornú diskusiu? Stačili by mi informácie z internetu? Kapituloval – a dúfam, že sa zamyslí nad tým, čo som mu povedala o infekčných chorobách.

Myslím, že je najvyšší čas, aby sa odborná verejnosť začala veľmi aktívne o tento problém zaujímať a nepodceňovať ho. Nie je vhodné diskutovať na inom ako vyslovene odbornom fóre o druhoch očkovacích látok, ktoré sa používajú v schéme povinného očkovania v SR.

Takže milí kolegovia – sme na ťahu! Neotáľajme a nehanbime sa ísť do médií a pripomínať tie detské hrobčeky, aj keď sú už staré, lebo ak to takto pôjde ďalej, budú aj nové!

MUDr. Katarína Šimovičová

Pediatrica pre prax

Ročník 10, 2009, číslo 5, vychádza 6× ročne

Predseda redakčnej rady:

prof. MUDr. László Kovács, DrSc., MPH

Podpredseda redakčnej rady:

prof. MUDr. Vladimír Mihál, CSc.

Odborný editor:

prof. MUDr. Ľudmila Podracká, CSc.

Redakčná rada:

MUDr. Eva Antonyová, prof. MUDr. František Bauer, CSc., doc. MUDr. Marta Benedeková, PhD., doc. MUDr. Olga Červeňová, CSc., MUDr. Peter Čížnar, CSc., prof. MUDr. Svetozár Dluhulucký, CSc., prof. MUDr. Zdeněk Doležel, CSc., Mgr. Jaroslava Fendrychová, MUDr. Pavel Frühauf, CSc., MUDr. Josef Grym, MUDr. Josef Gut, MUDr. Karel Goldemund, CSc., MUDr. Nora Hradská, doc. MUDr. Darina Chovancová, CSc., MUDr. Pavel Geier, doc. MUDr. Karol Kralinský, PhD., mim. prof., MUDr. Alena Machovcová, MBA, doc. MUDr. Ivan Novák, CSc., MUDr. Jana Rašková, MUDr. Katarína Šimovičová, MUDr. Pavol Šimurka, prof. MUDr. Jiří Šnajdauf, DrSc., doc. MUDr. Branislav Spišák, CSc., mim. prof., MUDr. Alena Staniková, PhD., doc. MUDr. Peter Stanko, CSc., MUDr. Ján Šuba, doc. MUDr. Dalibor Sedláček, CSc., MUDr. Jarmila Seifertová, doc. MUDr. Pavol Sýkora, CSc.

Vydavateľ:

SOLEN, s.r.o.

SOLEN
MEDICAL EDUCATION

Adresa redakcie:

SOLEN, s.r.o., Lovinského 16, 811 04 Bratislava, www.solen.eu
tel.: 02/5465 1381, fax: 02/5465 1384, redakcia@solen.sk

Redaktorka:

Ing. Jana Repiská,
02/5413 1381, 0911 900 599, repiska@solen.sk

Šéfredaktor vydavateľstva:

Mgr. Roman Jazudek, jazudek@solen.sk

Grafická úprava a sadzba:

Martin Michalík, michalik@solen.sk

Obchodné oddelenie:

Ing. Ivana Mihóková, 02/5465 0648, mihokova@solen.sk

Predplatné na rok 2009:

Cena predplatného za 6 čísel na rok 2009 je 18 € (542,30 Sk, konverzný kurz 30,1260 SKK/1 €).
Časopis si môžete objednať na www.solen.sk,
e-mailom: predplatne@solen.sk, telefonicky: 02/5465 0649,
faxom: 02/5465 1384

Vydavateľ v ČR:

SOLEN, s. r. o., Lazecká 297/51, 779 00 Olomouc

Redaktorka v ČR:

Mgr. Iva Daňková, dankova@solen.cz

Všetky publikované články prechádzajú recenziou.**Registrácia MK SR pod číslom EV3579/09****ISSN 1336-8168**

Časopis je indexovaný v Bibliographia Medica Slovaca (BMS).

Citácie sú spracované v CIBaMed.

Citačný index: Pediatr. prax

Vybrané články z časopisu Pediatrie pro prax, ktorý vydáva spoločnosť Solen, s.r.o., Česká republika, sú vydávané v Slovenskej republike na základe licencie poskytnutej spoločnosťou Solen, s.r.o., Česká republika.

Spoločnosť Solen, s.r.o., Slovenská republika, má výhradné právo na publikáciu článkov z časopisu Pediatrie pro prax a z ďalších časopisov spoločnosti Solen, s. r. o., Česká republika. Akákoľvek časť obsahu Pediatría pre prax nesmie byť kopírovaná alebo rozmnožovaná s cieľom ďalšieho rozširovania akýmkoľvek spôsobom a v akejkoľvek forme (mechanickej, fotografickej, xerografickej či elektronickej) bez písomného súhlasu spoločnosti Solen, s.r.o., ako vlastníka autorských práv na území Slovenskej republiky. O zhotovovanie a zasielanie kópií stránok či jednotlivých článkov publikovaných v časopisoch spoločnosti Solen možno žiadať výlučne redakciu alebo spoločnosť Solen.

Vydavateľ nenesie zodpovednosť za údaje a názory autorov jednotlivých článkov či inzerátov.